

את המקלט בנתה בכפות ידיה

*

היא עיפה, היא רוצה לישן.
היא רוצה שיחפש אותה לפחות גבר אחד,
היא יודעת ששום גבר לא יחפש אותה.
היא תשושה,
היא אמת-מלכות,
היא עצמות כואבות
היתה רוצה שמישהו יתן לה הזדמנות
אבל ההזדמנות היא חפיסת קלפים שבזבוז מזמן.
היתה רוצה שמישהו יבקש לראות את בית ילדותה,
היא תקח אותו לרחוב עין גדי,
יפנסו בהחבא אל החצר
אבל נדמה שירו בכל הגברים שהביטו דרך הגדר הזו
ולא נשאר אפילו סקרן אחד.
היתה רוצה לסחב גבר פצוע על כתפיה
אבל אף אחד לא נותן בה אמון בשעת מלחמה
היא נואשת לברח, להסתתר, וכל זה לבדה
את המקלט בנתה בכפות ידיה.

זו היתה בודאי רק טעות. הוא הביט בך בלא-אהבה.
 כך אומרות חברות-הכיסים היושבות לחשב עוד קצים.
 ולא אורו פניו בבואך, מרחוק לא בא לקראתך –
 כך אומרות חברות הממפר, שבנצח הפכו למסחר.
 לא כתב לך מתוך חבה וכבוד, לא קנה ליום שתוכלו שניכם – –
 כך אומרות חברות הטעות, שלבן הפך לילקוט.
 לא בנה את כבודך בפמבי, לא חלק לך שבחים מול כלם –
 כך אומרות חברות השתיקה, שגורסות שהשקט מלכה.
 לא נרעד כשאמרת את שמו בקול רם, לא הפך בלבו כבצל נאלם.
 כך אומרות בידים זרות, ורגלים הופכות בפחם,
 לא שמע את הד חלומך, לא קנה לפגשך במקרה
 כך אומרות מי שמאס בן כלן, וזרק למשסת הכלבים
 ורמז רמזים מכאיבים, והכה אותן באבדן
 ותעב את אהבתן